

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων δημοσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
***Εσωτερικού:** Ετησίαν... φρ. 8,-
 Εξαμήνου... 4,50
 Τριμήνου... 2,50
 Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
 Διά των Πρακτικών, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 16
 Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον λει. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Εδριπίδου αρ. 38, παρά το Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Έν Αθήναις, 28 Μαΐου 1911

Έτος 33ον.—Αριθ. 26

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Πρώτης και Δευτέρας Περιόδου

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ της «Διαπλάσεως» (1879 - 1893) αποτελείται από 24 τόμους, εκ των οποίων υπάρχουν μόνον 19. Η τιμή τούτων ποικίλει ως εξής:

Α') Προς δραχμήν 1 έκαστος διά τας Αθήνας, φρ. 1,10 διά τας Ύπαρχίας φρ. 1,30 διά τήν Εξωτερικόν, τιμώνται: ο 4ος τόμος (του 1882), ο 5ος (του 1883), ο 7ος (Α' Έξαμηνία του 1885), ο 11ος (Α' Έξαμ. του 1887), ο 15ος (Α' του 1889), ο 16ος (Β' του 1889), ο 17ος (Α' του 1890), ο 18ος (Β' του 1890), ο 19ος (Α' του 1891), ο 20ος (Β' του 1891), ο 21ος (Α' του 1892), ο 22ος (Β' του 1892) και ο 23ος (Α' του 1893). Οι τόμοι ούτοι είναι **υποτιμημένοι**, διότι υπάρχουν ακόμη αρκετά αντίτυπα.

Β') Προς φράγκα 2,50 έκαστος, ήτοι εις την αρχικήν των τιμών, οι επόμενοι: ο 1ος (του 1879), ο 8ος (Β' Έξαμ. του 1885), ο 9ος (Α' του 1886), ο 12ος (Β' του 1887), ο 14ος (Β' του 1888) και ο 24ος (Β' του 1893).

Οι τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος **έξηνηλθήθησαν** πρό πολλού.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ της «Διαπλάσεως» (από του 1894 μέχρι σήμερα), αποτελείται από 17 ετησίους, μεγαλητέρου σχήματος τόμους, εκ των οποίων: Οι πέντε πρώτοι, των ετών 1894, 1895, 1896, 1897, και 1898, είναι υποτιμημένοι και τιμώνται έκαστος, άδτος φρ. 3 (ταχυδρομικώς 3,50), χρυσόδτος φρ. 6 (ταχυδρομικώς 6,50). Οι κατόπιν έπτά τόμοι των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, τιμώνται έκαστος, άδτος φρ. 7 και χρυσόδτος φρ. 10. Τέλος οι ακόλουθοι πέντε τόμοι, των ετών 1906, 1907, 1908, 1909, και 1910, τιμώνται έκαστος άδτος φρ. 8 και χρυσόδτος φρ. 10.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» αποτελείται κατά τανωτέρω από 36 τόμους, —εκτός των έξηνηλθμένων, —τιμωμένους δραχμάς ή φράγκα 138.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εις τους λαμπρούς και άφθόνους εικονογραφημένους τούτους τόμους της «Διαπλάσεως», καθείς των οποίων είναι ανεξάρτητος των άλλων και αποτελεί βιβλίον αυτοτελές, εκτός της άλλης ποικίλης, τερπνής και μορφωτικής ύλης, του πλήθους των μικροτέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονογραφημάτων, γελοιογραφιών, κωμωδιών, δραματιών, μονολόγων, κτλ. κτλ. — περιέχονται και τὰ έξής τερπνότατα και διδακτικώτατα

Πάσα παραγγελία, συνοδευομένη υπό του αντίτιμου, κατά προτίμησιν διά ταχυδρομικής επιταγής, απευθύνεται: προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντήν της «Διαπλάσεως των Παιδών», 38 οδός Εδριπίδου, εις Αθήνας.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Έργα ανεγνωρισμένων παιδαγωγικών συγγραφέων και δοκίμων μεταφραστών, τὰ πλείστα βραβευμένα υπό της Γαλλικής Ακαδημίας, διά κάθε ήλικίαν, δυνάμενα να αναγνωσθούν ευχαρίστως και επωφελώς από όλα τὰ μέλη της οικογενείας:

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ο Άνοιχτόκαρδος, εις τον 6ον τόμον (έξηνηλθήμενον). — Οι Τρεις Μικροί Σωματοφύλακες, εις τον 7ον και 8ον. — Ο Βράχος των Γλάρων, εις τον 9ον. — Ο Μικρός Ηρώς εις τον 10ον (έξηνηλθήμενον). — Η Κόρη του Γέρω Σωμα εις τον 11ον. — Ο Ιωάννης Καστέρας, εις τον 12ον 13ον (έξηνηλθήμενον) και 14ον. — Το Κερβάνιον εις τον 13ον (έξηνηλθήμενον) και 14ον. — Αι Διετείς Διακοπαί (του Βέρν), εις τον 15ον και 16ον. — Ο Πλοίαρχος εις τον 17ον και 18ον. — Η Γυφτοπούλα εις τον 19ον και 20όν. — Η Άδελφούλα μου (πρωτότυπον του Ξενοπούλου) εις τον 20όν. — Οι Καλοί άνθρωποι, εις τον 21ον. — Ο Μικρός Δάσδος εις τον 22ον. — Ο Κληρονόμος του Ροβινσώνας, εις τον 23ον και τον 24ον. — Εις αναζητήσιν Μέλλοντας εις τον 10ον (έξηνηλθήμενον). — Ελισίς και Χάρις εις τον 12ον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Η Πριγκίπισσα Ροζάβα, Τὰ παθήματα του Γιαννάκη Σωπαρά και ο Μικρός Κόμης, εις τον τόμον του 1894. — Έν Οικογενεία, Οι τέσσαρες αδελφοί και Μαύρη και Άσπρος, εις τον τόμον του 1895. — Καίσαρ Κασκαμπέλ (του Βέρν) και ο Όρφανός της Νέας Όρλεάνης, εις τον τόμον του 1896. — Ο Ακόλουθος του Μεγάλου Ναπολέοντος, ή Άσπρούλα και ή Οικογένεια Μανιζουράνα εις τον τόμον του 1897. — Η Σφιγξ των Πάγων (του Βέρν), οι Μικροί Ροβινσώνας του Βράχου και τὰ Ταξείδια του Γουλιέλμου εις τον τόμον του 1898. — Οι Χρυσόθηραι της Άφρικης και αι Περιπέτειαι του Ρογήρου, εις τον τόμον του 1899. — Έγγονος Αυτοκράτορος, ή Χρυσόφορος Φλίμ και ο Πετρομαζευτής, εις τον τόμον του 1900. — Ο Θανάσιος Όρενόκος (του Βέρν) αι Άνεψιαί του Κυρίου Βάσκι και ο Φασουλάκης Ροβινσώνας, εις τον τόμον του 1901. — Το Μέγα Δάσος (του Βέρν), ή Βοσκοπούλα, ο Άσωτος Υίδς κτλ. εις τον τόμον του 1902. — Αιμυλία Χάβ, τὰ Παραμύθια του Καβιδουλίνου (του Βέρν), Ο γύρος του κόσμου, κτλ. εις τον τόμον του 1903. — Οι άριστοί ταξιδεύοντες (του Βέρν), Η εξαδέλφη μου. Ημερολόγιον Όρφανής, κτλ. εις τον τόμον του 1904. — Η πόλις του Χρυσού, το Σχολείον των Ζώων, το Τροχόσπιτο και οι Τρεις Ακόλουθοι του Αργαριάν, εις τον τόμον του 1905. — Ο Ναυτοπαίς του Σουγκούφ, το Φεγγαρόπαιδο, Γι' αγάπη του αδελφού, κτλ. εις τον τόμον του 1906. — Τὰ δίδυμα του Τράνοβααλ, ή Φαντασμένη, Ο μαθητής του λοχία Φλογέρα, κτλ. εις τον τόμον του 1907. — Διά τὴν γίνην ανθρωπος, Μυστηριώδες Έγκλημα (του Βέρν), Μικρός παραμάγιστος—Μέγας μουσικός, κτλ. εις τον τόμον του 1908. — Κοσμοκράτωρ (του Βέρν), Οι εξαδέλφοι Κορπανώφ και ή Μικρή Μαύρη Βασιλοπούλα εις τον τόμον του 1909. — Τιάκος και Ζινέντα (Συνέχεια του Δουδοβίνου Κορμά) εις τον τόμον του 1910.

Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

[Ρωσικόν παραμύθι.]

Μία φορά κ' έναν καιρό, ζούσε σε κάποιον τόπον ένας έμπορος, ο οποίος, δύο δεκα χρόνια ύστερ' από τὸ γάμο του, έμεινε χήρος με μία μοναχοκόρη. Τὴν έλεγε Βασιλική κι' εξ' αιτίας της ασυγκρίτης εύμορφιάς της τὴν είχαν βγάλει «ή Ωραία».

Ήταν οκτώ χρονών όταν έχασε τὴ μητέρα της. Στὸ κρεβάτι πὺ πεθαινε, έκραζε τὴ μικρὴ της κόρη, έβγαλε κάτω από τὸ μαξιλάρι της μία κούκλα, τὴς τὴν έδωσε και τὴς εἶπε: — «Άκουσε, Βασιλική, κ' ένθυμο τὰ τελευταία μου λόγια. Έγὼ τώρα πεθαίνω, ἀλλὰ εκτός από τὴν εύχή μου, σοῦ αφήνω κι' αὐτὴ τὴν κούκλα. Πρόσεχε τὴν, έχει τὴν πάντα μαζί σου και φύλαγέ τὴν μὴ σοῦ τὴν ιδῆ

κανείς. Και αν ποτέ σοῦ τύχη κανένα κακό, δός τὴς να φάγη, κάτι τι, ζήτησέ της συμβουλή, κι' αὐτὴ θα σε βοηθήσει χωρίς άλλο να βγῆς από τὴ στενωπόρεια.»

Η γυναίκα τὸν έμπορο εφίλησε τότε τὴν κόρη της κ' εζευθύχισε.

Ο έμπορος έχλαψε κάμποσο καιρό τὴ γυναίκα του και τὴν επένθησε όπως εταίριαζε ὕστερα όμως συλλογίσθηκε να ξαναπαντρευθῆ. Ήταν καλὸς ανθρωπος και δεν εδυσκολεύθη να βρῆ ἄλλη γυναίκα. Κ' εδίαλεξε μία χήρα, ὄχι πολὺ νέα, πὺ είχαν από τὸν πρώτὸ της γάμο δύο κόρες τὴς ίδιας σκεδὸν ήλικίας με τὴ Βασιλική. Έτσι ενόμισε, ὅτι θα ήταν καλὴ μητέρα και γιὰ τὴ μοναχοκόρη του.

Μόλις όμως παντρεύθηκε τὴ χήρα, εἶδε τὸ λάθος του, γιατί δεν ἤρε ες αὐτὴ τὴν καλὴν μητέρα πὺ ἤλιξε να εὖρη. Ίσα-ίσα ἐπειδὴ ή Βασιλική ἦταν ή πιο εύμορφη τὸν τόπου, ή μητροιά της και ή κόρες της τὴν εμισούσαν, τὴν εφθονούσαν και εκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ να τὴς κάμουν τὴ ζωὴ ανύπορφη. Για να λιγνέψη, τὴς επέβαλλαν τὴς πὺ βαρειές δουλειές, και γιὰ να μαυρίση, να σκημίση, τὴν εζέθεταν στὸν ἥλιο και στὸν άνεμο.

Η Βασιλική τὰ υπέμενεν ὅλα χωρίς παράπονο. Ἀλλὰ μ' ὄλ' αὐτὰ, ἡμέρα με τὴν ἡμέρα ή κόρη εγίνετο πὺ εύμορφη, εγὼ απεναντίας ή μητροιά της και ή αδελφές της, πὺ τὴς ετρωγεν ὁ φθόνος κ' ή κακία, ελίγγεσαν κι' ασχημίζαν, αν και κάθονταν πάντα με σταυρωμένα χέρια χωρίς να γάνουν τίποτα.

Ἀλλὰ πὺς τὰ εβγαζε πέρα ή Βασιλική; θα ρωτήσετε. Νά, τὴν εβοηθούσε ή κούκλα της, ἀλλοιώτικα θα ἦταν αδύνατο να κάμνη ὄλες τὴς δουλειές πὺ απαιτούσαν ἀπ' αὐτὴν.

«Πήγαινε γρήγορα στὴς Μπάμπας-Γιάγκας!...» (Σελ. 206, στ. 6'.)

Η Βασιλική εφρόντιζε πολὺ γιὰ τὴν κούκλα της, ἀφοῦ τὴς τὸ είχε ευστήση ή μητέρα της, και συχνὰ εστερεῖτο αὐτὴ γιὰ να τὴς δινῆ τὰ καλλίτερα κομμάτια. Το βράδυ, όταν ὅλη ή οικογένεια επεφτε να κοιμηθῆ, αὐτὴ ελείνετο στὸ καμαράκι της, εστὴ σοφίτα, εβάζε μπροστὰ εστὴν κούκλιτσα της τὰ φαγιά και τὴς ελεγε: — «Νά, μικρούλα μου, τρώγε και ἄκουγες τὰ βάζανά μου. Ζὼ μαζί με τὸν πατέρα μου; ἀλλὰ καμμιά χαρά δεν βλέπω εστὴ ζωὴ μου. Η καλὴ μητροιά μου θα με φάη, θα με πεθάνη. Πές μου λοιπὸν εσὺ τί να κάμω;»

Η κούκλιτσα ετρῶγε ὅλα τὰ φαγιά, ὕστερα παραγορεύσε τὴ Βασιλική με γλυκά λόγια και τὸ πρὸ τὴς εκαμνε ὄλες τὴς δουλειές. Έτσι ή μικρὴ μπορούσε να αναπαύεται εστὴ σκία και να μαζεύη λουλούδια, ενὼ ή κούκλα εεσκύπιζε

«Άκουσε, Βασιλική, κ' ένθυμο τὰ τελευταία μου λόγια...» (Σελ. 205, στ. α'.)

την αύλη, έπότηζε τον κήπο, άναβε τη φωτιά κ' έκουβαλουσε νερό από τη βρύση. Είχε δείξει άνδρική στη Βασιλική κ' ένα χορτό, που γιατρέυε το μαύρισμα του ήλιου και ξανάδινε στο λιοκαμμένο πρόσωπο το πρώτο του χρώμα.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Η Βασιλική ήταν τώρα κοπέλλα της παντρειάς, και ένώ όλα τ'α παλληκάρια του τόπου την ήθελαν για γυναίκα, κανείς δεν έγύριζε να κυτάξει τες αδελφές της. Η μητριά είχε λυσάξει γι' αυτό και 'ς δλους τούς γαμπρούς που παρουσιάζονταν, έδινε την ίδια απάντησι :

— Δε θα παντρεύω τη μικρότερη πριν παντρευθούν ή μεγαλύτερες της !
'Αλλ' άμα έφευγαν, την έκυριεύε ο θυμός κ' εξεθούμινε δέρονιας την καυμένη την κοπέλλα.

Μία φορά, ο έμπορος αναγκάσθηκε να λείψει από το σπίτι, για δουλειές του, κάμποσο καιρό και, ενώ αυτός έλειπε, ή γυναίκα του πήγε και κάθησε σ' έν άλλο σπίτι, κοντά 'ς ένα πυκνό δάσος. Στη μέση αυτού του δάσους ήταν μία καλυθούλα, όπου ζούσε μία σριγγλά μαγισσα, ή Μπάμπα-Γιάγκα. Αυτή δεν άφινε κανένα να την πλησιάσει και είχε τη φήμη πως αγαπούσε πολύ το τρυφερό κρέας, προπάντων των παιδιών και των κοριτσιών. Έλεγαν πως τριγύριζε μέσα 'ς ένα μεγάλο γουδί και είχε μαζί της μία σκούπα, για να εξαλειφεί τ' άχνη του περάσματός της.

Όταν έπληγαν στο καινούριο σπίτι, ή μητριά έστελνε συχνά τη Βασιλική, με διάφορες προφάσεις, εις το δάσος. Άλλα ή κόρη έγύριζε πάντα ζωντανή, γιατί ή κουκλίτσα της έδειχνε το δρόμο και την έμπόδιζε να πλησιάσει στο καλύθι της Μπάμπας-Γιάγκας.

Έτσι έφθασε το φθινόπωρο με τες άτελειώτες νύκτες του. Η μητριά έδωσε σε καθεμιά κόρη της από μια εργασία, που έπρεπε να την τελειώσει σε ώριμόκαιρο. Η πρώτη θα έκαμνε δαντέλλα, ή δεύτερη θα έπλεκε κάλτσες και ή Βασιλική θα έγνεθε μαλλί. Ένα βράδυ, ή μητριά έσβυσε όλα τ'α φωτά

του σπιτιού και δεν άφισε παρά ένα κερι για τ'α κορίτσια. Έπειτα έπήγε να κοιμηθί.

Τ'α κορίτσια έξηκολούθησαν να εργάζωνται. Έξαφνα ή φλόγα του κεριού άρχισε να τρέμει. Τότε μία από τες κακές αδελφές πήρε το φαλλίδι και, με την πρόφασι πως θα σιάξει το φυτίλι, έσβυσε όλωςδιδόλου το φως. Γιατί ή μητριά της, κρυφά, της είχε παραγγείλει, να κάμει έτσι.

— «Γι' ό'α κάμωμε τώρα ; έγώναζαν ή δυο αδελφές. Δεν υπάρχει κανένα φως στο σπίτι και ή εργασίες μας δεν έτελειώσαν άνδρική.

«Τρώγε κι' άκουγε τ'α βιάσανά μου...» (Σελ. 206, στ. β')

Πρέπει κάποια να τρέξει στη Μπάμπα-Γιάγκας.

— Έγώ δεν έχω ανάγκη να πάγω, είπεν εκείνη που έκρυψε τη δαντέλλα. βλέπω πολύ καλά με τη λάμψη που κάνει το βελονάκι μου.

— Κ' έγώ δεν έχω ανάγκη, είπεν εκείνη που έπλεκε κάλτσες. ή βελόνες μου μου δίνουν αρκετό φως.

— Τότε θα πάς εσύ! έγώναζαν κ' ή δυο στη Βασιλική πήγαινε γρήγορα στη Μπάμπα-Γιάγκας !
Και την έσπρωξαν έξω.

Η Βασιλική ανέβηκε στη σάφια της, έδωσε στην κούκλα της τ'α φαγιά που της είχε φυλάξει και της είπε :

— «Νά, κουκλίτσα μου, τρώγε κι' άκουγε τ'α βιάσανά μου. Αυτές με στέλνουν στης Μπάμπας-Γιάγκας για να φέρω φως. Χωρίς άλλο θα με φάη !»

Έκρυψε ύστερα την κούκλα στην τσέπη της κ' έγφυγε.

Μπήκε στο πυκνό δάσος κ' ή καρδούλα της έτρεμε... Φοβισμένη περπατήσε πολλήν ώρα, όταν εξαφνα ένας καβαλλάρης επέραςε από μπροστά της με κάλτσαςμό. Ήταν κάτασπρός, ευμορφος, και τ'α ρούχά του, τ' άρματά του, το άλογό του και τ'α φάλαρα του άλλόγου ήσαν όλα λευκά. Τη στιγμή εκείνη έγάρραζε ή αύγή.

Έξακολούθησε το δρόμο της και σε λίγο είδε άλλον καβαλάρη να την προσπερνά. Αυτός ήταν κόκκινος στο πρόσωπο, με κόκκινα ρούχα και κόκκινο άλογο, κοκκινοντυμένο. Ο ήλιος εκείνη τη

στιγμή έπρόβαινε μ' όλη του τη λάμψη.

Όλόκληρη νύκτα και άλλη μια μέρα, ή Βασιλική περπάτησε στο πυκνό δάσος και μόνο το άλλο βράδυ έφθασε στο άδειο μέρος, όπου ήταν ή καλύθα της Μπάμπας-Γιάγκας. Ο φράκτης που την έτριγύριζε, στήριζόνταν σε πόδια γιγανταίων πουλιών και όλάνκλρος ήταν στήματισμένος από άνθρώπινα κόκκαλα και από κρανία. Οί παραστάτες της πόρτας ήσαν κόκκαλα κρητών κ' οι σύρτες ήσαν από μπράτσα. Στη θέσι της κλειδαριάς έβλεπες μία μασελά με μυτερά δόντια.

Βουδή από τον τρόμο της, ή Βασιλική έμεινε καρφωμένη στη γή. Ίσα-Ίσα εκείνη τη στιγμή πέρασε και τρίτος καβαλλάρης. Ήταν μελαχρινός, και τ'α ρούχά του όλωμαυρα και τ'αλόγο του μαύρο σαν την πίσσα. Έφθασε ως την πόρτα, κ' έγγεινεν άφαντος σαν να τον εκάταπε ή γή.

Η νύκτα σε λίγο σκέπασε τον κόσμο. Άλλα το σκοταδιδέν βίασάξε πολύ, γιατί επάνω στο φράκτη, τ'α μάτια όλων εκείνων των κρανίων άρχισαν να λάμπουν τόσο ζωηρά, ώστε όλο το μέρος φωτίσθηκε σα να ήταν ήμέρα.

Τη στιγμή εκείνη ένας τρομερός κρότος ήλθε από το δάσος. Τ'α δένδρα έσεισθησαν, τ'α ξηρά φύλλα έτριξαν... Ήταν που έπερνούσε το δάσος κ' έγθανε στο καλύθι της ή Μπάμπα-Γιάγκας, μέσα στο μεγάλο ξύλινο γουδί της που το κυβερνούσε με το γουδοχέρι, ενώ έσάρωνε τ'α ίχνη του δρομου της με μία μεγάλη άρονόσκουπα !

Όταν έφθασε στην πόρτα, σταμάτησε, μύρισε τον άέρα όλόγουρα κ' έγώναξε : « Άνθρωπινό κρέας μου μυρίζει ! Ποιός είν' εκεί ; »

Χαμένη από το φόβο της, τρέμουσα σαν το φύλλο, ή Βασιλική έπλησιασε τη σριγγλά, της έκαμε μία μετάνοια και της είπε :

— Έγώ είμαι, καλή μου γιαγιά. μ' έστειλαν σε σένα ή αδελφές μου για να μου δώσης φως.

— Πολύ καλά, είπε ή Μπάμπα-Γιάγκας, τες γνωρίζω. Πρέπει όμως πρώτα να μείνεις εδώ λίγο καιρό να με κάμνης λίγη δουλειά και να σε δώσω το φως. Άλλοιότιθα θα σε φάω.»

Έπειτα γύρισε κατά την πόρτα κ' έγώναξε :

«— Έ, καλοί μου σύρτες, τραήχθητε! και σύ, μεγάλη μου πόρτα, άνοιξε !»

Η πόρτα άνοιξε διάπλατη και ή μαγισσα μπήκε. Η Βασιλική την άκολούθησε και ή πόρτα ξανάκλεισε μόνη της.

Άμα μπήκε στο σπίτι της ή Μπάμπα-Γιάγκας, εξαπλώθηκε σε μία καρέκλα κ' έγώναξε τη Βασιλική.

«— Έλα, της είπε, βάλε στο τραπέζι ό,τι είνε μέσα στο φούρνο, γιατί πεινώ φοβερά.

Η Βασιλική άναψε ένα θαδί και άρχισε να βγάλει από το φούρνο όλα εκείνα τ'α φαγιά που ήταν καρμωμένα για τη μαγισσα και που θα έφθαναν για δέκα άνθρώπους. Έπειτα κατέβηκε στο ύπόγειο και πήρε κρασί, μέλι και σταφίδες, και τ'α έβαλε όλα στο τραπέζι, όπου ή μαγισσα τ'α καταβρόχισε, χωρίς να φέρει για τη Βασιλική παρά μία κουταλιά σούπα, μία πέτσα ψωμι κ' ένα κουματάκι κρέας.

Πριν να πλαγιάσει, ή Μπάμπα-Γιάγκας είπε στη Βασιλική: «Πρόσεξε καλά. άδριο, άμα φύγω, θα σου πιάσεις το καλύθι, θα καθαρίσης το υπόγειο, θα έτοιμάσης το φαί, θα πλύνης τ'α ρούχα και θα βγάλεις από το σακί ως ένα κοιλό σάρι και θα το καθαρίσης καλά-καλά. Πρόσεξε να γίνουν όλα, γιατί άλλοιότιθα θα σε φάω !»

[Έπειτα το τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ο ποιητής Στέφανος Μαρτζώκης, ένας από τους μεγαλύτερους της έποχής μας και γνωστός εις τούς φίλους μας ως παλαιός συνεργάτης της «Διαπλάσεως» γράφει, τώρα την Αυτοβιογραφίαν του. Άπόσπασμα εξ αυτής έδημοσίευσε εις το περιοδικόν «Καλλιτέχνης» Αναδημοσιούμεν κατωτέρω μερικά χαρακτηρισμένα επεισόδια της παιδικής ηλικίας του ποιητού, που άξίζει να τ'α διαβάσουν και οι άναγνωστάί μας.—Σ. τ. Δ.]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

... Το πρώτο σχολείο που μ' έστειλαν, επειδή ήμουν πολύ μικρός, ήταν γυναικείο, και για τούτο έπληγαινα με τη λατρευτή μου αδελφή Άμάτα. Μ' έστειλαν εκεί για ν' άφινω ήσυχο το σπίτι, μα έθαζα σ' επανάστασι τες μαθήτρες. Καμμιά φορά πέρναμε και τη μικρή μας αδελφή την Έλένη, που ήσαν τότε έως δεκαπέντε μηνών. Μία μέρα, ενώ καθόμασθε στα σκαμνάκια μας, νάσου κ' άκούμε γοργά πατήματα και γρήγορα στη σκάλα. Γυρίζουμε και τί να ιδούμε! Μερικούς ναύτες Άγγλους. Τι έγινε εκεί μέσα δεν περιγράφεται. Δασκάλες, παιδιά, όλοι για μία στιγμή κλειστήκαμε σε κάμαρες, και τούσς ήσαν ο τρόμος μας που βουβαθήκαμε... Τη στιγμή που ήμωνα κλεισμένοις στη μεγαλύτερη ή μου αδελφή και ήμπορούσα κάπως να συγκεντρώσω τη σκέψι μου, έγύρισα εδώ κ' εκεί τ'α μάτια, μα δεν είδα την αδελφούλα μου : «Θεέ μου, φωνάζω στην αδελφή μου την Άμάτα, μ'άς έπληραν οι Έγγλέζοι την Έλένη μας». Δεν έπρόφθασα να τελειώσω, που τρέχω σαν τρελός στη σάλα, μα τί βλέπω! Νά την κρατούν οι ναύτες στην άγκαλιά τους και να την πνίγουν στα φίλα. Μόλις με είδαν, ένόησαν την παλληκάρια μου κ' έγέσπασαν στα γέλια. Έπληραν κ' έμε

στην άγκαλιά τους, μ' έπνιξαν κ' έμε στα φίλα και μ' έφόρτωσαν κουφέτα. Έτσι κ' έγώ με πασαλειμμένο το πρόσωπο έπληρα την πασαλειμμένη μου αδελφή και την ώδήγησα θριαμβευτικώς στην κάμαρα όπου ή δασκάλες κατακίτρινες έκαναν προσευχές στην Παναγία για να μ'άς σώσει. Τ'α ίδια μυαλά των παιδιών είχαν και ή καυμένες ή δασκάλες.

Είχα αρρωστήσει πολύ βαρεία από τύφο και ή φτώχ ή μου μάνα που είχαν άκούσει τ'α μισόλογα του γιατρού, ήσαν άπαρηγόρητη. Πόσα δάκρυα είχαν χύσει τ'α μεγάλα της μαυραμάτια! Η έπιστήμη ή άληθινή στο πρόσωπο του μεγάλου Πελεκάση και ή ιδιουσυχρασία μου, κατώρθωσαν ν' άπομακρύνουν τον κίνδυνο. Στην άνάρωσι μου είχαν έρθη στη Ζάκυνθο ο διαπρεπής πλατωνιστής Θεόδωρος Καραύσης, δειθυντής της Πετριτσείου Σχολής του Άηξουριού. Ο πατέρας μου τον είχε προσκαλέσει σε γεύμα. Έγώ στο κρεβάτι, ρουφούσα όλες τες μυρωδιές που έρχόπουν από την κουζίνα, μα εκείνο που με είχε δαιμονίσει ήταν ή μυρωδιά του πεπониού. Για νάμαι εκεί σιωπότερα, είπα στην ύπρητριά μας να με πάη στο πλαγινό δωμάτιο που είχε περισσότερα φως. Βρίσκω εύκαιρία και σηκώνομαι, αρπάζω δύο φλούδες και τες καταπίνω. Τη στιγμή που αναλειφόμωνα, νάσου και μπαινι ή μάνα μου. Είνε περιττό να πω τί έγινε. Ο γιατρός άγριος άγριος «παληόπαιδο, τί έκαμες» μου λέει κ' έπλησε το καπέλο του και χωρίς να πη λέξει κατέβηκε τη σκάλα. Από την ώρα εκείνη αισθάνθηκα καλλιτέρα. Η φύσις, φαίνεται, μ' έφύλαξε στη ζωή για να γράψω αυτές τες βιογραφικές σημειώσεις! Δεν είνε αλήθεια!

Υστερα από έμε είχε πολύ βαρεία αρρωστήσει ή αδελφούλα μου ή Έλένη που ήσαν τότε είκοσι μηνών. Και τί δεν έκαμαν οι φτωχοί μου γονείς και ή έπιστήμη της, την ύστερη στιγμή της, έγύριζε και μ'άς ένύτταξε όλους, μόνο τον πατέρα και τη μάνα έγάρραζε με τ' όνομα κ' έγλεισε για πάντα τ'α γαλανά της μάτια. Κι' όταν την έστόλισαν, την έβαλαν στη σάλα και την πλημμύρισαν στ' άνθη. «Που θα πάη;», τους ρωτούσα. «Κάπου που θα πάμε κ' έμεις», μ' απάντησαν ο πατέρας με γυρμένο το κεφάλι. Πήγαινα συχνά στη σάλα για να την βλέπω και για να την φίλω, μα, πριν από έμέ, πήγαινε το σκυλάκι μας, ανέβαινε στο κρεβάτάκι της και την έγλειψε. Και την ήμέρα που την πήγαινε στην εκκλησιά, μ' έστειλαν σ' ένα γειτονικό σπίτι, μα έγώ που έβλεπα τόσο πλήθος κ' άκουα της καμπάνης να πανηγυρίζουν, έλεγα με μία κάποια περιφάνεια: Κάπου πάει ή αδελφή μου που θα πάμε κ' έμεις!..

Ανάμεσα στα παιγνίδια, είχε γεννηθί στην ψυχή μου μία λατρεία στην Έλευθερία, ένα μίσος άσπόνδο σε κάθε τυραννία, μία άπειρη άγάπη στην άλλη πατρίδα μου, την Ελλάδα. Με το Άρκάδι τί έδοκίμασεν ή ψυχή μου! Άνέβαινα σ' ένα καναπέ κ' έκφωνούσα λόγους πατριωτικούς. Και τ'α λόγια μου εκείνα άναφταν τες καρδιές των άκροατών μου, ανάμεσα στους όποιους βρισκότουνα και ο Σπύρος ο Μάργαρης, που ήρωικά έπολέμησε στο πλευρό του Γαριβάδη στη λατρευτή Γαλλία στο 71, και ήρωικώτατα έπασε στη Μακρονίτσα για τη χουσή μας Ελλάδα.

Την έποχή εκείνη συνέδη κάτι στο σπίτι μας που μ'άς έβούισε στη μεγαλύτερη λύπη. Η μάνα μας είχε βαρεία αρρωστήσει. Είγιν ευτυχώς ξεφύγει τον κίνδυνο, αλλά ήταν παράλυτη. Ο γιατρός μ'άς είχε βεβαιώσει ότι κ' αυτό θα περάσει. Πραγματικώς άρχισε να κινή τ'α πρώτα βήματα. Την πρώτη μέρα ήμασσε όλοι γύρω της σαν το φιλόστοργο πατέρα που βλέπει το παιδάκι του να στρατεύη. Όλοι είχαμε καρφωμένα τ'α μάτια επάνω της, κ' όταν άρχισε να περπατ'ή στήριγμένη στα χέρια της Άμάτας και του Πίου, χτυπούσε δυνατά ή καρδιά μου. «Για δέστε πως περπατ'εί;» έλεγε με φωνή πνιγμένη ο Νάνος, και τ'α μεγάλα του μαύρα μάτια μέσα από τ'α ματογυάλια ήσαν πλημμυρισμένα στα δάκρυα. «Μπράβο, Μαρίνα». Έλεγεν ο πατέρας, ενώ εκείνη σήκωνε τ'α μάτια ψηλά και κλαίοντας μ'άς χαμογελούσε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

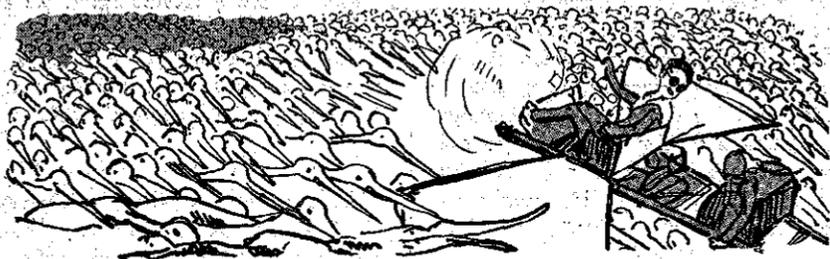
ΕΣΠΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Έβασίλευσε ή ήμέρα κ' ή δροσιά του δειλινού έρχεται απ' το κύμα πέρα κ' απ' τ'α δένδρα του βουνού.

Τώρα, πούχει ο ήλιος δώσει, τώρα πάει στη φωλιά το πουλί, να ξενυκτίση δίπλα σε' άλλα τ'α πουλιά.

Μέσ' τη θάλασσα γαλήνη παραχή στη γή καρμιά' όπου νάσαι κ' ή Σελήνη θα φανή στην έρημιά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪ ΤΗΣ

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Αεροναυτικόν μυθιστόρημα υπό Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

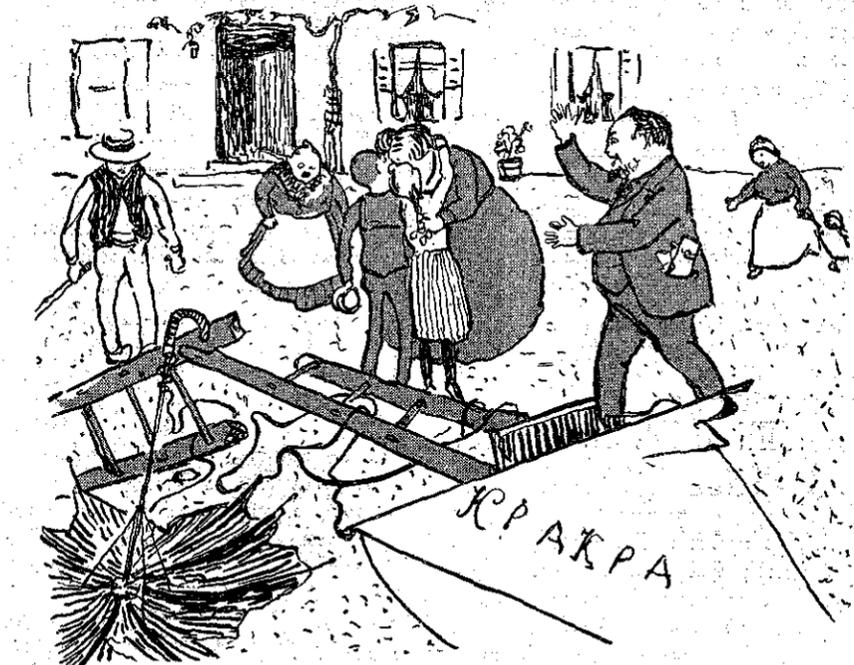
Περίληψις των προηγουμένων: — Ο μικρός αεροπόρος Λουκιανός εξακολουθεί και τελειώνει την διήγησιν της θαυμασίας επιστροφής του εις Γαλλίαν διά το αεροπλάνου του «Κρά-Κρά»:

Παρά το βουνόν Αδς - Λακρουά "Ωι, εὐρέθημεν εἰς ὕψος γίλιων ἑκατὸν μέτρων. Τὸ φῶχος ἀνεξωγόνησε τοὺς τρεῖς μας κυλίνδρους καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐτρέξαμεν μετ' ὅλην μας τὴν ταχύτητα. Ἐβυθίσθημεν σχεδὸν κατὰ κάθειντον εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ντραν, — ἅσως βεβαίως διὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Βαβέτα δὲν ἐτραγουδοῦσεν... — ἐπεράσαμεν κατόπι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βουνά τῆς Γκράντ - Σαρτρὲλ καὶ περὶ τὴν μεσημβριανὴν ἠμπορούσαμεν νὰ καθρεπτιζώμεθα ὡς εἰς καθρέπτην ἀληθινόν, εἰς τὰ διαυγῆ νερά τῆς λίμνης Μπουρζέ. Δὲν εἶχαμεν πλέον παρὰ νὰ λοξοδρομήσωμεν ἀριστερὰ διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς πρώτας κορυφὰς τῆς Γιούρας καὶ ἐκεῖθεν πλέον ὁ δρόμος μας ἦτο εὐθύς. Ἐὰν ὁ κινήτης ἐπανεὐρίσκει τὴν συνήθη του δύναμιν τὴν ἰδίαν ἐκείνην νυκτῆ θάξοιμώμεθα εἰς τὰ κρεβάτια μας.

Ἀνεβαίναμεν, ἀνεβαίναμεν ὑπὸ τὰς ριπὰς τοῦ ἀνέμου ὅπως ἀναβαίνει ἕνας χάρτινος ἀετός... Μετ' ἰλιγγιώδη ταχύτητα ἐγίνετο ἡ ἀνάβασις μας. Ἡ ἀτιμωραία, τὴν ὁποίαν διεσχίζαμεν τώρα, ἦτο τόσο ἀραιά, ὥστε μετὰ δυσκολίας ἐγίνοντο αἱ ἀναφλέξεις τοῦ κινήτηρός μας. Μετὰ τινὰς ἀφλογιστίας, οἱ τρεῖς κύλινδροι ἐσιώπησαν καὶ ἡ ἑλιξ ἔμεινεν ἀκίνητος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφοβήθη ὅτι θὰ ἐκρημιζώμεθα. Εὐτυχῶς ἡ ὀμβρέλλα μας ἀπετέλει θύλακα ἀέρος ἱκανόν νὰ κρατῆ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ αεροπλάνου. Ὅπως δὲ ποτε, ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ πάσης ἀντιστάσεως. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ὁ ἄνεμος μᾶς ἔκαμεν νὰ στρέψωμεν τὰ νῦτα πρὸς τὸ Παρίσι καὶ μᾶς παρέσυρε πρὸς τὴν

ἀντίθετον διεύθυνσιν με ταχύτητα ἀνυπολόγιστον...

Μετὰ δέκα λεπτῶν ἱλιγγῶν καὶ ἀπελπισίαν, εἶδα ἐμπρὸς μας, εἰς ἀπόστασιν τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορούσα νὰ ἐκτιμῆσω, ἕνα σύννεφον τόσο πυκνὸν καὶ μαῦρον,

ὥστε τὸ ἐξέλαβα διὰ βουνόν. Ἀλλὰ τὸ βουνόν αὐτὸ ἐπεριπατοῦσε καὶ ἤρχετο κατ' ἐπάνω μας. Ἡμεῖς ἡμεθα ὁ κομήτης καὶ ἐκεῖνο ἦτο ἡ γῆ, μετ' ὅλην τὴν ὁποίαν θὰ συνεκρούμεθα...

Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ λοξοδρομήσωμεν... Ἀδύνατον νὰ νέλθωμεν χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ κινήτηρος. Ἐδοκίμασα νὰ κατέλθωμεν καὶ τὸ κατώρθωσα μέχρι τινός. Ἀλλὰ τὸ σύννεφον ἐξεστίνετο κατωθὲν μας ἀκόμη πλατιύτερα... Τώρα διέκρινα ἕνα φοβερὸν στοίχιον ἀπὸ λόγχαζ, ἀπὸ δόρατα, ἀπὸ εἴφη, ὡς εἴαν κάποιοι φανταστικὸν στρατεύμα ὠρμύσεν ἐναντίον μας.

Καμμία κραυγὴ δὲν ἀνεδίδετο ἀπὸ τὸν ἰπτάμενον αὐτὸν ὄγκον, ὁ ὁποῖος ἐσχημάτιζεν ἕνα πελώριον τρίγωνον... Συνεπλησιάσαμεν ἕως ἑκατὸν μέτρα...

Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπα μᾶτια, πτερὰ, κεφάλια... Ἐώρα τὸ πηδάλιον μου δεξιὰ μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν. Ἄντι νὰ προσκρούσωμεν ἐπὶ τῆς ὀξείας γωνίας τοῦ συννέφου, εἰσῆλθαμεν τότε εἰς αὐτὸ ἐκ τοῦ πλαγίου, καὶ ἦτο κάτι τρομερὸν καὶ... κωμικόν.

Εὐρέθημεν χωμένοι, σφηνωμένοι, μέσα εἰς μίαν ἀπειροπληθῆ ἀγέλην πελαργῶν, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει τὴν ἀκαταγώνιστον πτήσιν τῆς... Μακρὰ ῥάμφη μᾶς περιέζωναν ὀδύγυρα καὶ πτέρυγες μᾶς ἐπληρτταν μανιτωδῶς. Ὡς ἡρναδιέροι πυκνοῦντες τὰς τάξεις των μετὰ τὴν ἐκρηξίν ὄβιδος, οἱ πελαργοὶ συνεθλίβαντο διὰ νάντισταθοῦν ὅλοι μᾶζι κατὰ τῆς

φωλαῖας των εἰς τὸ Στρασβούργον ἐπάνω εἰς τὰς καπνοδόχους... Ἀλλὰ συνήτησαμεν ἐν χάσμα καὶ ἐπανήλαμεν εἰς τὰς θέσεις μας. Καὶ ἀφῆθημεν νὰ παρασυρῶμεθα εἰς τὸν ἀέρα ὡς αἱ βασιλοπούλαι τῶν παραμυθιῶν.

Ποῦ ἐπηγίαιναμεν; Ἀδύνατον νὰ τὸ μάθωμεν, ἐπειδὴ δὲν ἐβλέπαμεν τίποτε ἄλλο παρὰ κεφάλια, ῥάμφη καὶ πτέρυγας. Τὸ μόνον ποῦ ἤξεύραμεν ἦτο, ὅτι ἐτρέχαμεν μετὰ ταχύτητα καταπληκτικῆν. Εἶνε βεβαιωμένον πλέον, ὅτι ὁ πελαργὸς εἰμπορεῖ νὰ πετᾷ ἐπὶ πόλλας ἡμέρας 80 χιλίόμετρα τὴν ὥραν! Ἐσχάτως εὐρέθη εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν πελαργὸς προσερχόμενος ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν, ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὸ πόδι κοῖρον μεταλλινόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσημειούτο ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐὰν ὁ πελαργὸς αὐτὸς δὲν ἔκαμεν τὰ 80 του, δὲν θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ περιπάτος μας ἐπὶ τοῦ νεύρου ἐ-

ξηκολούθει ἀπὸ τριῶν σχεδὸν ὥρῶν, ὅταν τὰ πτηνά, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐρισκόμεθα, ἐστράθησαν ἐξάρτα ἀκίνητα, ὡς διὰ ναποτελεύουσαν τὸν ἄερα μίαν περιστροφικὴν κινήσεως. Ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν ἐστράθη ἀριστερὰ καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πετᾷ πρὸς ἀνατολάς. Ἐσθάνθημεν τότε ὅτι δὲν ὑπῆρχαν κατωθὲν μᾶς ἀρκετὰ πτηνά διὰ νὰ μᾶς υποθαστάζουν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἱ τελευταῖοι πελαργοὶ μᾶς ἄφιναν καὶ ἐτρέχαν νὰ ἐνωθοῦν μετ' ἡν ἀγέλην... Ἐσπευσα νὰ βάλω εἰς κίνησιν τὴν μηχανήν μου. Μετὰ τὴν ἀνέλπιστον ἐκείνην ἀνάπαισιν, ἤρχισε πάλιν νὰ λειτουργῇ. Ἡ ἑλιξ ἐσάρωσε ἕνα σωρὸν ἀπὸ πτερὰ καὶ κατόπι περιεστρέφετο ἐλευθέρῃ. Ἡμπόρεσα νὰ κυττάξω ὑποκάτω μας. Ἀλλ' ἡμεθα ἀκόμη πολὺ ὑψηλά καὶ δὲν διέκρινα τίποτε. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ χαμηλώσω τὴν ὀμβρέλλα μας. Ἦτο κατατρυπημένη ἀπὸ τὰ ῥάμφη καὶ ὁ «Κρά-Κρά» κατέβαινε μένος του... Ὡ, χαρά! ἔβλεπα τὸ Παρίσι χρωμαζόμενον ὑπὸ τοῦ

ἡλίου! Τὸ δάσος τῶν Βιγκενῶν ἦτο ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας θὰ ἦμεθα εἰς τὸ σπίτι μας! Ἀκριβῶς! Δώδεκα λεπτά διήρκεσαν ἡ κατάβασις. Ἐπειτα μίαν προσγίωσις κάπως ἀπότομος. Ἡ σκάλα μας ἐσπασεν εἰς τὴν μέσῃ. Ἡ Βαβέτα ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε μαλακὰ εἰς τὸν ἄμμον τοῦ κήπου. Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμμά, ἡ θεία Ὀλυμπία, ἡ ὑπηρέτρια, ὁ κηπουρὸς, προσέτρεξαν! Ὡ, τί χαρά!..

Δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ κατασκευάσω ἄλλον «Κρά-Κρά» τελειότερον. Πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον δὲν συλλογίζομαι ἄλλο παρὰ ναγκαλιάσω, νὰ καταφιλήσω τὴν μητέρα μου... Καὶ τόσο πολύ, ὥστε μόλις προσθάνω νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω...

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΠΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ»

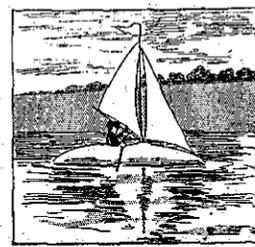
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Καὶ αὐτὸ εἶνε δένδρον!

Καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν δείγματα τῆς τέχνης μερικῶν δευδρόκμων. Τὸ δένδρον αὐτὸ, εὐρισκόμενον εἰς τὸ πάρκον τοῦ κ. Ι.Σ.Σμιθ, εἰς τὸ Στρέτφιλδ τῆς Ἀγγλίας, κλαδεύεται οὕτω πως, ὥστε νὰ διατηρῆ καθαρώτατον τὸ σχῆμα μίᾶς γιγαντιαίας λαγῆνου. Εἶνε τῶντι ἀπὸ τὰ περιεργότατα, διότι κανεὶς δὲν θὰ ἐσκέπτετο νὰ δώσῃ εἰς δένδρον τὸ σχῆμα ἀγγεῖου!

Παράξενη βάρκα

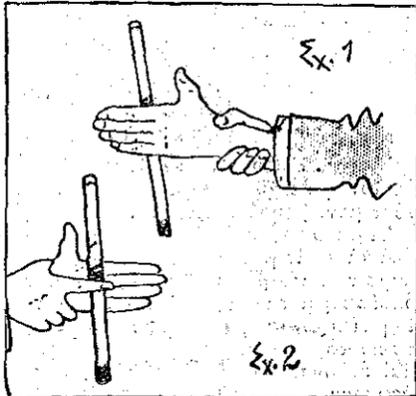
Ἡ βαρκούλα αὕτη ποῦ βλέπετε, κατασκευάσθη ἀπὸ ἕνα Γάλλον. Εἶνε πλέγμα ἀπὸ λυγαριὰν σκεπασμένον μετὰ χονδρὸν ὑφασμα ἀδιάβροχον καὶ ἐρωδιασμένον μετὰ ἕνα ἰστὸν καὶ δύο ἰστία. Τὸ παράξενον αὐτὸ πλοίαριον πλεῖε περίφημα καὶ δὲν ἐστοίχισεν εἰς τὸν ναυπηγὸν του παρὰ μόνον εἰκοσιπέντε φράγκα. Δὲν χωρεῖ ὄμως παρὰ μόνον ἕνα ἐπιβάτην, — τὸν ἴδιον.

Κερασφόρος χοῖρος

Τὸ τέρας αὐτὸ ἐγεννήθη εἰς ἕν κτηνοτροφεῖον τῆς ἐσχόχης τῶν Ρεννῶν καὶ ἔλκει τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Εἶνε χοῖρος φέρων εἰς τὴν κεφαλὴν κέρατον τράγου. Χαίρει ἀκρῶν ὑγιάν καὶ τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι τρέχει καὶ σιτριᾷ ἀπαράλλακτα σὰν κατοικίαν.

Χάρτιν διασκεδάσεως

Ἴδου ἕνα παιγνίδι ἀπλοῦστατον καὶ περιεργότατον. Τὸ σχῆμα 1 παριστᾷ χερὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου κρατεῖται μυστηριωδῶς μία ράβδος — οὕτως εἰπεῖν μαγική. Ἄν θέλετε νὰ τὸ κάμετε καὶ σεις, κυττάξατε τὸ σχῆμα 2, καὶ θὰ ἴδητε μετὰ

τρόπον κατορθοῦται τὸ θαῦμα, πραγματικῶς εὐκολώτατον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἐστίαση ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρωνος

Table with 5 columns and 3 rows containing letters: ΣΤΕΙ, ΜΙ, ΚΥ, ΡΙ, Η, PA, ΘΗ, Α, ΡΑ, ΔΑΣ, ΚΛΗΣ, Α, ΝΑ, ΚΕΡ, ΔΗΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ οὕτως ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν 5 λέξεις σημαίνουσαι: Στρατηγὸν Ἀθηναῖον, Ἡρώα ἡμίθειον, Βασιλεῖα τῆς Φρυγίας, Νῆσον τοῦ Ἴονιου καὶ Θεῶν.

Ἀθλῶσις: — Αἱ λύσεις συνοδεύονται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 24ου φ.

Ἰωάννης, Ματθαῖος, Ἰάκωβος, Πέτρος, Λουκᾶς.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου:

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

Νέον εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα τοῦ Maurice Champagne

Κατὰ τὸ εἶδος τῶν ἔργων τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

